

MAVININ
KIZI

Emily

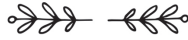
DÜŞLER VADİSİ

BBC NEWS
EN ETKİLİ
100 ROMAN

L. M. MONTGOMERY

YEŞİLİN KIZI ANNE
KİTAPININ YAZARI

CARPE
DIEM

Emily'nin bir anda, üstelik de dolabın içinden ortaya çıkması karşısında Beulah ve Ann Cyrilla Potter'ın ağızları açık kaldı, yüzleri kızardı ve ikisi de dilsiz kesildi.

Emily birkaç dakika sessizce, küçümser bakışlarla onlara baktı. Sonra hiçbir şey söylemeden, bir kraliçe edasıyla mutfak geçip oturma odasına doğru yürürken, Elizabeth Teyze konukları beklettiği için özürler sıralayarak basamaklarda belirdi.

Beulah ve Ann Cyrilla Potter öyle büyük bir şok yaşamışlardı ki Kadın Kilise Gönülleri toplantısı hakkında hızlıca birkaç kelime edip saçma bir iki soru sorduktan sonra kendilerini dışarı zor attılar.

Elizabeth Teyze onların neden böyle tuhaf davrandıklarını bilmediğinden, beklettiği için kendisine alındıklarını düşündü. Ama sonra hemen bu düşünceyi zihninden sildi. Bir Murray, Potterların ne yaptığına ve düşündüğüne aldırmazdı.

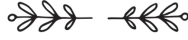
Mutfağın yanındaki küçük dolabın açık kapısının dili olmadığından Elizabeth Murray, o sırada Emily'nin yatağında başını yastığına gömüp utanç, öfke ve küçük düşmüşlük hissiyle hüngür hüngür ağladığını bilmiyordu. Emily incinmişti ve gururu kırılmıştı. Bütün bunları yaşamasının tek nedeni aptalca kibriydi. Bunu biliyordu ama cezası çok ağır olmuştu.

Beulah Potter'ın söylediklerine fazla aldırmamıştı ama Bayan Ann Cyrilla'ın ektiği kötülük tohumları canını çok yakmıştı. Emily her zaman kendisine karşı nazık ve dostça davranan, iltifatlar eden Bayan Ann Cyrilla'den hoşlanmıştı. Onun kendisini gerçekten sevdiğini düşünmüştü. Ama şimdi onun kendisi hakkındaki asıl düşüncelerini duymuştu.

“Hakkımda tek bir güzel söz dahi edemezler miydi?” dedi hıçkırıklarının arasında. “Kendimi kirlenmiş hissediyorum. Kendi aptallığımdan ve onların kötülüğü yüzünden kendimi kirlenmiş, aklımı da allak bullak hissediyorum. Acaba bir gün yine kendimi temiz hissedecek miyim?”

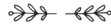
Emily yaşadıklarını günlüğüne yazana kadar kendini temiz hissedemedi. Yazmasının ardındansa olaya daha az anlam yüklemeye başladı.

Sonra tamamen temiz hissedebilmek için felsefeyi yardıma çağırıp günlüne içindikileri bir bir döktü...

Bay Carpenter, her tecrübeden bir şeyler öğrenmemiz gerektiğini söyler. Hoş ya da tatsız olsun, her tecrübenin bize bir şeyler katabileceğini söylüyor. Bu, hayatım boyunca bileceğim ama hiçbir zaman tutamayacağım güzel nasihatlerden biri.

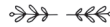
Tamam, o zaman ben de yaşananlara tarafsız bir şekilde bakmaya çalışacağım! Sanırım bunu yapmanın yolu, hakkımda söylenenleri göz önünde bulundurmak ve neyin doğru neyin yanlış olduğuna ve neyin sadece çarpıtıldığına karar vermekten geçiyor ki bence çarpıtılanlar tamamen *yanlış* olanlardan daha kötü.

Bugün yaşananlarda, odaya saklanmış olmam benim yanlışlıklarımın başında geliyor. Orada uzun süre saklandıktan sonra öylece bir anda ortaya çıkıvermem, onları şaşkına çevirmem de bir diğer yanlı-

şım. Ama eğer öyleyse bile henüz 'tatsız' hissedemiyorum, çünkü yaptığım şey için *günahkâr bir şekilde* memnunum. Evet, beni Hubbard Ana elbisesi içinde görmüş olsalar bile!

Beni gördükleri an yüzlerinde beliren ifadeyi hayatım boyunca unutmayacağım! Özellikle Bayan Ann Cyrilla'nın yüzünün aldığı hali. Beulah Potter bu yaşananlar üzerine çok durmayacaktır, hatta bu eleştirilerin bana iyi geleceğini bile düşünebilir. Ama Bayan Ann Cyrilla son nefesini verene kadar bu şekilde açığa çıkmasının huzursuzluğundan kurtulamayacak.

Emily Byrd Starr hakkındaki eleştirilerine ve Emily Byrd Starr'ın bu söz konusu eleştirileri tamamen veya kısmen hak edip etmediğini yorumlamaya gelince...

Dürüst ol Emily ve *yüreğinin içine bakıp* kendini görmeye çalış. Bayan Potter'ın gördüğü ya da senin kendini gördüğün gibi değil, *gerçekte olduğun* gibi görmeye çalış.

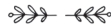
Sanırım bunu yapmaya çalışmak oldukça ilgi çekici olacak!

Öncelikle Bayan Ann Cyrilla benim *dikkafalı* olduğumu söyledi. Dikkafalı mıyım peki?

Ben, kararlı biri olduğumu düşünüyorum ve Elizabeth Teyze inatçı olduğumu söylüyor. Ama dikkafallık bence bu ikisinden daha kötü bir şey. *Kararlılık* iyi bir özelliktir ve biraz da cesaretiniz varsa, inatçılıкта

bile kurtarıcı bir zarafet vardır. Ancak dikkafalı birisi, belli bir olaydaki yanlış anlamayacak kadar aptal biridir ve *aptalca* davranmakta ısrar eder. Tıpkı taş bir duvara çarpacağını bile bile sonuna kadar koşmak gibi.

Hayır, ben dikkafalı değilim. Taş duvarları görebiliyorum. Ama kartondan yapılmış bir *taklit* değil de gerçekten taştan yapılmış bir duvar olduğuna ikna olmam zaman alıyor. Bu nedenle biraz *inatçı* olduğumu söyleyebilirim.

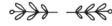
Beulah Potter flört ettiğimi söyledi. Bu tamamen gerçek dışı, o yüzden üzerinde durmaya bile gerek yok. Ayrıca bakışlarımın *uygunsuz* olduğunu da söyledi. Gerçekten öyle mi?

Öyleyse bunu farkında olmadan yapıyorum ve demek ki anlaşılan insan farkında olmasa da etrafa uygunsuz bakışlar atabiliyor. O zaman buna *engel* olabilir miyim? Hayatım boyunca gözlerim yerde yaşayamam ki.

Dean geçen gün bana, “Bana böyle baktığında, benden ne istersen iste yapmamak elimde değil Yıldıız” demişti.

Ayrıca geçen hafta Perry’ye okulun pazar pikniğine gelmesi için ısrar ederken, ki Perry pazar pikniklerinden nefret eder, ona *uygunsuz* bir şekilde baktığımı söyleyen Elizabeth Teyze durumdan oldukça rahatsız olmuştu.

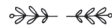
Her iki olayda da ben sadece karşımdakine yalvarırcasına baktığımı düşünüyordum.

Bayan Ann Cyrilla benim güzel olmadığımı söyledi. Bu doğru mu?

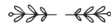
Emily kalemini bıraktı, aynanın önüne geçip ‘tarafsız’ bir şekilde yüzünü inceledi. Saçları siyah, gözleri eflatun-mavi ve dudakları kırmızıydı. O ana kadar hiç de fena sayılmazdı. Alnı fazla genişti ama yeni saç tarama şekliyle bu kusurunu örtmüştü. Teni beyazdı ve çocukken solgun olan yanakları şimdi pembe bir inci rengini almıştı. Ağzı biraz büyük gibiydi ama dişleri güzeldi. Hafif sivri kulakları ona sevimli bir yavru geyiği anımsattı. Boynunda beğenmeden edemeyeceği hoş çizgiler vardı. İnce uzun, henüz yetişkinliğe erişmemiş vücut hatları hoştu. Ayaklarının ve ayak bileklerin güzel olduğunu zaten biliyordu çünkü Nancy Teyze bunları Shipley’den aldığını söylemişti. Emily aynadaki yansımasını birkaç açıdan ciddiyetle inceledikten sonra günlüğüne geri döndü.

“Güzel olmadığımı karar verdim” yazdı. “Saçımı belli bir şekilde taradığımda oldukça güzel göründüğümü düşünüyorum, ama gerçek anlamda güzel bir kız, saçını nasıl tararsa tarasın güzeldir. Bu nedenle Bayan Ann Cyrilla bu konuda haklı. Ama onun ima ettiği kadar da sıradan olmadığımı hissediyorum.

Sonra bir de *sinsi* ve *derin* olduğumu söyledi. Her ne kadar onun ses tonunda bunu kötü bir şey olarak gördüğü belli olsa da bence *derin olmak* kötü bir şey değil. Sığ biri olmaktansa derin biri olmayı tercih ederim.

Ama sinsi miyim? Hayır, değilim. Peki o zaman neden insanlar sinsi olduğumu düşünüyorlar? Ruth Teyze de sürekli sinsi olduğum konusunda ısrar ediyor. Bence bu insanlardan sıkıldığımda veya yorulduğumda, birden kendi dünyama adım atıp kapılarımı kapama huyumdan kaynaklanıyor. İnsanlar buna kırılıyorlar ki yüzlerine kapı kapandığında kırılmaları çok doğal. Aslında bu bir savunma mekanizması, ama onlar sinsilik olarak nitelendiriyorlar. Bu nedenle öyle düşünmeleri umurumda değil.

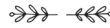

Beulah Potter çok kötü bir şey söyledi. Kitaplardan okuduklarımı kendi sözlerimmiş gibi etrafta söyleyip zekiymiş görünmeye çalışıyordum. Bu kesinlikle doğru değil. Dürüstçe söylüyorum ki asla *zekiymiş gibi görünmeye* çalışmadım. Ama yine de aklımdan geçen bir şeyin sözcüklere döküldüğünde kulağa nasıl geldiğini anlamaya çalışırım. Belki de bu özelliğim insanlara gösteriş yapıyordum gibi geliyordur. Bu konuda dikkatli olmam gerek.

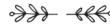

Kıskançlığa gelince, hayır, kesinlikle kıskanç değilim. Her konuda ön planda olmaktan hoşlandığımı

itiraf ediyorum. Ama o gece konserde ağlamış olmamın nedeni Ilse'yi kıskanmam değildi. Ağladım çünkü kendimi gülünç duruma düşürdüm. Bayan Ann Cyrilla'nın dediği gibi sahnede sopa gibi durdum. Bir şekilde rol yapamıyorum. Bazı roller bana uyuyor ve yapabiliyorum ama bana uymayan sahnelerin diyaloglarında iyi değilim. Sırf Bayan Johnson'ı memnun etmek için o geceye katıldım ve onu hayal kırıklığına uğrattığımı bildiğim için korkunç derecede utandım. Ve bu durum biraz gururuma dokundu ama Ilse'yi kıskanmak aklımın ucundan bile geçmedi. Aksine onunla gurur duydum, harika bir iş çıkardı o gece.

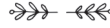

Evet, büyüklerin lafına karıştığım doğru. Bunun hatalarımdan biri olduğunu kabul ediyorum. Ama insanlar çok kötü şeyler söyleyebiliyorlar! Benim onların lafına karışmam yanlışsa onların da benim lafıma karışması yanlış değil mi? Bunu sürekli yapıyorlar ve onlar kadar benim de haklı olduğum zamanlar oluyor.

Alaycı mıyım? Evet, korkarım ki bu, hatalarımdan bir diğeri. Alıngan mıyım? Hayır, sadece hassasım. Ve gururlu muyum? Evet, biraz gururluyum ama insanların olduğumu düşündükleri kadar değil. Yüz yıldan uzun bir süredir iyi geleneklere ve dürüst insanlara sahip bir ailenin ferdi olmanın harika bir şey olduğunu hissetmekten ve çenemi dikleştirmekten

kendimi alamıyorum. Potterların aksine ki onlar daha dün türeyen bir aile!

Ah o kadınlar, zavallı Ilse için ne kadar yanlış şeyler söylediler! Sanırım bir Potter'dan Leydi Macbeth'te geçen *uykuda yürüme* sahnesini bilmesini bekleyemeyiz. Ilse'ye defalarca bu sahneyi oynarken kapıların kapalı olmasına dikkat etmesini söyledim. Bu sahnede son derece başarılı performans gösteriyor.

O patırtılı kutlamaya da hiç gitmedi, sadece gitmek istediğini söyledi.

Ay ışığında denize girmemize gelince... Bu doğru, ama tamamen çıplak falan değildik, üzerimizde bazı giysilerimiz vardı. Bence bunda yanlış bir şey yok. Mükemmel derecede güzeldi, ama dedikoducular tarafından çirkinleştirildi. Keşke Ilse bu konudan hiçbir yerde bahsetmeseydi.

Yürüyüş yapmaya çıkmıştık. Mehtaplı bir geceydi ve kumsal olağanüstüydü. Rüzgâr Kadın kum tepelerindeki otların arasında hışırdıyor ve kıyıda küçük, parlak dalgaların uzun, yumuşak bir şırıltısı duyuluyordu.

Denize girmek istedik ama kıyafetlerimiz müsait olmadığı için bunu yapamayacağımızı düşündük. Böylece kumların üzerine oturduk ve yüzlerce şey hakkında konuştuk. Bu, gerçek bir sohbetti, öylesine konuşmak gibi değildi.

Büyüleyici gümüşü pırıltılı körfez, gözlerimizin önünde uzanıyor ve ileride, kuzeyde, gökyüzünün sisine doğru kayboluyordu. Bu manzara *periler diyarında ıssız bir okyanus* gibiydi.

“Bir gemiye binip uzaklara, çok uzaklara gitmek isterdim. Sence nerede karaya ayak basardım?” diye sordum Ilse’ye.

“Bence Anticosti Adası’na giderdin” dedi. Bu tahmini bana sıradan geldi.

“Hayır, hayır...” dedim rüyada gibi. “Yağmurun hiç yağmadığı, rüzgârın hiç esmediği o bilinmeyen kıyıya ayak basmak isterdim. Belki de Kuzey rüzgârının ardındaki ülke böyle bir yerdir. Böyle bir gecede, o gümüşü pırıltılar saçan denizin üzerinden yelken açıp oralara gidilebilir.”

“Bence senin bahsettiğin yer cennet” dedi Ilse.

Sonra ölümsüzlükten konuştuk ve Ilse bundan korktuğunu, sonsuza dek yaşama fikrinin onu ürküttüğünü ve kendinden çok sıkılacağından emin olduğunu söyledi.

Ona Dean’in daha önce söylediği bir şeyden bahsettim. Dean bazı insanların, ölen kişinin ruhunun bir başka bedende yaşamaya devam ettiğine inan-dıklarını söylemişti. Dean’in kendisinin bu fikre tam anlamıyla inanıp inanmadığını henüz çözemedim.

Ilse eğer iyi bir insan olarak doğacağımızdan emin olursak bunun gayet güzel bir şey olabileceğini belirtti, sonra da “Ama ya öyle biri olarak dünyaya gelmezsek?” diye sordu.

Ben de “Bence ölümsüz olmak için risk almak gerek” dedim.

“Her neyse” dedi Ilse. “Bir dahaki sefere kendim de olsam, başka birisi de olsam, umarım bu kadar öfkeli olmam. Eğer kendim olmaya devam edersem, cennete gittikten yarım saat sonra arpımı parçalamış, başımdaki haleyi söküp atmış ve diğer meleklerin kanatlarındaki tüyleri yolmuş olurum. Bunu yapacağımı biliyorsunuz Emily. Elimden bir şey gelmiyor. Dün yine Perry’yle çok kötü tartıştık. Hepsi benim hatamdı ama onun öyle övünüp durması canımı sıkıyor. Keşke öfkemi kontrol edebilsem.”

Artık Ilse’nin öfkelendiği zaman yaptıklarına hiç aldırmiyorum. Söylediklerinin aslında düşündüğü şeyler olmadığını biliyorum. Öfkelenğinde ona hiç karşılık vermiyorum. Sadece gülümsüyor ve elimin altında bir kâğıt varsa öfkeliyken söylediklerini yazıyorum. Bu onu çileden çıkarıyor ve öyle öfkeye boğuluyor ki daha fazla bir şey söyleyemez hale geliyor. Diğer zamanlarda ise gerçekten çok tatlı ve eğlenceli bir kız.

“Öfkeni kontrol edemiyorsun çünkü içten içe bu öfkeden memnunsun” dedim ona.

Ilse şaşkın bakışlarla yüzüme baktı. “Hayır, değilim, değilim” dedi.

“Hayır, memnunsun. Öfke anında yaptıklarından zevk alıyorsun” diye ısrar ettim.

“Eh, orası öyle” dedi Ilse sırtarak. “Öfke anı geçince oldukça iyi zaman geçiriyorum. O hakaret söz-

cüklerini söylemek ve en kötü kelimeleri bulmaya çalışmak son derece tatmin edici. Sanırım haklısın Emily. Galiba bu öfkemden memnunum. Ne ilginç, daha önce hiç böyle düşünmemiştim. Eğer bu durum beni gerçekten mutsuz etseydi bir şekilde önüne geçmenin yolunu bulurdum. Ama o tatmin anı geçtikten sonra pişmanlık duyuyorum. Dün Perry'yle kavga ettikten sonra yarım saat ağladım.”

“Ama bundan da keyif aldın, değil mi?”

Ilse biraz düşündü. “Galiba öyle Emily” dedi. “Sen esrarengiz bir şeysin. Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum. Hadi denize girelim. Kıyafetlerimiz uygun değilse ne olmuş yani? Zaten görünürde hiç kimseler yok. Bu dalgaların çekiciliğine daha fazla karşı koyamayacağım, beni çağırıyorlar!”

Ben de aynen öyle hissediyordum. Ay ışığında denize girmek çok güzel ve romantik bir şey ama elbette Potterlar bilmediği sürece. Öğrendiklerinde anın büyüğü bozuluyor. Kum tepeliklerinin arasındaki bir çukurlukta, bu çukur alan, ay ışığında gümüş bir kâse gibiydi, giysilerimizi çıkardık. Ama iç elbiselerimiz üzerimizde kaldı.

Sonra da gümüşü mavi sulara, yumuşacık dalgaların arasında su perileri ve denizkızları gibi su sıçratıp yüzerek hayatımızın en güzel anlarını yaşadık.

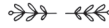
Bu yaşadıklarımız gerçeğe dönüşen bir peri masalındaki şiir gibiydi. Denizden çıktığımızda, ellerimi Ilse'ye uzattım ve şöyle dedim:

*“Hadi, parlak sarı kumlara gel benimle
Üzerinde güllüştüğümüz, reveranslar yaparak
Bak, vahşi rüzgâr neşeli ısıkları alıyor yine
Omuzunda sevimli perileri taşıyarak”*

İlse ellerimi tuttu ve mehtaplı kumların üzerinde halka halinde dans ettik. Sonra tekrar gümüş kaseye gidip giyindik ve büyük bir mutlulukla evlerimize döndük.

Tek sıkıntı, ıslak iç elbiselerimizi katlayıp elimizde taşımak zorunda kalmamızdı. İç elbiselerimiz olmayınca oldukça sıkı görünüyorduk ama kimse bizi görmedi. Evet, Blair Water’da büyük skandal olarak görülen şey işte buydu.

Yine de umarım bu olay Elizabeth Teyze’nin kulağına gitmez.

Bayan Price’in, Dean ve benim yüzümden uykusuz bir gece geçirmesine üzüldüm. Doğüstü şeyler yapmıyorduk, sadece Tatlı Tepe’de yürüyüş yapıyor ve bulutların oluşturduğu resimlerin izini sürüyorduk. Belki çocukça bir şeydi ama çok eğlenceliydi.

Dean’in en sevdiğim yanlarından biri de sırf çocukça olduğu için hoş bir şeyi yapmaktan çekinmiyor olması.

Bana gösterdiği bulutlardan biri berrak, pırıl pırıl gökyüzünde uçan ve kollarında bebek taşıyan bir meleğe benziyordu.

Başında belli belirsiz mavi bir şal vardı ve akşamın ilk yıldızı o şalın üzerinde parlıyordu. Meleğin beyaz kanatlarının uçları altın rengindeydi ve cüb-besi kızıldı.

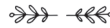
“İşte, akşam yıldızının meleği, yarını kollarında taşıyarak gökyüzünde süzülüyor” dedi Dean.

O kadar güzeldi ki bana hayatım boyunca hatırlayacağım harika anılarımdan birini yaşattı. Ama aynı bulut on saniye sonra abartılı hörgücü olan bir deveye dönüşmüştü!

Gökyüzünde hiçbir şey göremeyen Bayan Price bizi deli sansa da biz o sırada harika bir yarım saat geçirdik.

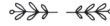
Her şey sonunda aynı noktaya varıyor, başkalarının doğruları doğrultusunda yaşamaya çalışmanın hiçbir faydası yok. Nihayetinde ben yalnızca kendimim. Onların düşündüğü gibi aptal ve kötü bir kız olmadığım gibi tüberküloza meyilli de değilim.

Ve dahası evet, yazabiliyorum. Şimdi tüm bu olan biteni kâğıda döktükten sonra olaya farklı bir bakış açısıyla bakabiliyorum. Beni hâlâ öfkeliendiren tek şey, Beulah Potter’ın bana acıması!

Az önce yerimden kalkıp pencereyden baktım ve Kuzen Jimmy’nin Latin çiçeklerini gördüm. O an bir *yansıma* belirdi ve Beulah Potter’ın bana acıması ve zehirli dili tüm önemini yitirdi.

Size bu muhteşem rengi kim verdi muhteşem Latin çiçekleri?

Kuzen Jimmy'ye bu yaz bahçesinde çok yardımcı oluyorum. Sanırım ben de bahçeyi en az onun sevdiği kadar çok seviyorum. Her gün yeni tomurcuklar ve yeni açan çiçekler keşfediyoruz.

Demek Elizabeth Teyze beni Shrewsbury'ye göndermeyecek! Göndereceğini öyle umuyordum ki bunu duyunca büyük hayal kırıklığına uğradım. Sanki hayat, tüm kapıları yüzüme kapatıyormuş gibi hissediyorum.

Yine de şükretmem gereken pek çok şeye sahibim. En azından Elizabeth Teyze beni burada bir yıl daha okula gönderecek ve bu süre zarfında Bay Carpenter bana bir sürü şey öğretebilir.

Ben kötü huylu biri değilim. Ay ışığı benim için hâlâ büyüleyici ve bir gün kalemimle büyük işler başaracağımı biliyorum.

İleride, o gün artık yeterince yazdığımı belirtmek için masama atlayıp ıslak burnuyla kalemimi dürtecek, ay yüzü, gri kabarık tüylü, sevimli tekir bir kedim de olacak.

Gerçek kediler, gri tüylü tekir olanlardır!